

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 104: Xem Kinh Nghe Pháp, Cần Phải Vứt Bỏ Tất Cả Tri Kiến.

Dùng Nhất Tâm Đối Cảnh, Mới Có Thể Khế Nhập

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 007)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Xem kinh nghe pháp, cần phải vứt bỏ tất cả tri kiến. Dùng nhất tâm đối cảnh, mới có thể khế nhập.】

Đoạn này cũng là giải thích cái đáp ứng của việc “Đế thính” (lắng nghe cho kỹ). Thế nào mới là Đế thính?

Khi Phật còn tại thế, lúc Phật giảng kinh chúng ta phải biết cách nghe, người biết nghe thì khai ngộ rồi. Người không biết nghe thì không giác ngộ! Nay Phật không còn tại thế, Ngài để lại rất nhiều kinh điển, người biết xem thì lãnh hội, sẽ khai ngộ; người không biết xem thì niệm cả đời cũng chẳng thể khai ngộ. Mấu chốt là ở đâu? Chính là ở chữ “Đế” này.

Cho nên, câu phía trước chúng ta không thể thể hội, không hiểu ý nghĩa của nó, thì đến câu này giảng rất rõ ràng, rất minh bạch, có thể thấu hiểu được rồi. Cần phải vứt bỏ tất cả tri kiến, cũng chính là như thường ngày chúng ta hay nói là “buông xả vạn duyên”, bạn chân thật nhất tâm mà nghe. Thực ra đó chính là điều mà Bồ Tát Mã Minh trong *Khởi Tín Luận* đã dạy chúng ta về thái độ khi nghe kinh nghe pháp. Ngài đã nói ba câu, ba câu này chính là nghĩa chân thật của Đế thính:

Thứ nhất, “**Ly ngôn thuyết tướng**” (lìa tướng ngôn thuyết), đừng chấp trước vào lời nói, ngôn ngữ. Xem kinh là văn tự, văn tự là ký hiệu của ngôn ngữ, bạn xem kinh đừng chấp trước vào tướng văn tự, cũng cùng một ý nghĩa với việc nghe kinh đừng chấp trước vào tướng ngôn thuyết.

Thứ hai, “**Ly danh tự tướng**” (lìa tướng danh tự), tướng danh tự là các danh từ thuật ngữ. Ví dụ như ở đây nói “tâm A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ

Đề”, đây là danh tự, đây là thuật ngữ của Phật giáo, không được chấp trước; phải thể hội cái ý nghĩa của nó, không chấp vào tướng của nó.

Thứ ba, **“Ly tâm duyên tướng”** (lìa tướng tâm duyên), ly tâm duyên tướng chính là điều được nói đến ở đây: “vứt bỏ tất cả tri kiến”, chính là dùng tâm thanh tịnh để nghe, để đọc, không thể có tri kiến; tri kiến là thành kiến, vậy thì sai rồi!

Bạn có thể ly ngôn thuyết, ly danh tự, ly tâm duyên tướng, bạn thử nghĩ xem bạn dùng tâm gì? Chân tâm! Phật thuyết tất cả kinh, là từ trong chân tâm bản tánh lưu xuất ra, bạn có thể dùng chân tâm để tiếp nhận, vậy thì còn lời gì để nói nữa, làm sao mà không khai ngộ? Chúng ta ngày nay nghe kinh, đọc kinh không khai ngộ, là vì chúng ta dùng vọng tâm. Dùng vọng tâm đối với chân tâm của Phật, biến tất cả những lời Phật nói thành vọng tưởng, thì làm sao có thể khai ngộ được? Đạo lý là ở chỗ này. Cho nên Để thánh chính là phải dùng chân tâm để nghe, bạn mới đạt được sự thọ dụng.

Vì vậy khi nghe kinh, quyết định không được khởi vọng tưởng, quyết định không được có ý kiến, cứ thế mà nghe tiếp tục. Nghe kinh như vậy, nói với chư vị, chính là Giới - Định - Huệ tam học hoàn thành trong một lần. Nếu như bạn biết cách, thì hai tiếng đồng hồ này, bạn ở tại nơi đây tu gì? Tu Giới Định Huệ.

Thế nào là Giới? Bạn ngồi ở đó, quy quy củ củ. Bạn đến Phật đường, y phục mặc chỉnh tề, “trước y trì bát” (mặc y cầm bát), trì giới, quy củ nghiêm chỉnh, đây là trì Giới.

Khi bạn ngồi ở nơi này, vứt bỏ tất cả tri kiến, một vọng niệm cũng không có, đây là Định.

Bạn ở đây nghe giảng kinh, hai giờ đồng hồ diễn giảng, chữ chữ phân minh, câu câu nghe được rõ ràng rành mạch, đây là Huệ.

Cho nên hai giờ đồng hồ này, bạn ở nơi đây là Giới Định Huệ tam học một lần đều viên mãn, viên thành rồi. Vậy làm sao mà không được thọ dụng? Thật sự sẽ khai ngộ. “Mới có thể khế nhập”, khế nhập chính là khai ngộ, chính là chứng đắc.